

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 909 ²	Κυριακὴ Ζ' Λουκᾶ (Λουκ. 8,41-56) 9 Νοεμβρίου 2014 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Τί εἶνε πίστις;

«Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε... Μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται» (Λουκ. 8,48,50)

Τὸ ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιο. Μᾶς διηγεῖται δύο θαύματα. Τὸ ἓνα, ἡ θεραπεία τῆς αἰμορροούσης, εἶνε μικρότερο· τὸ ἄλλο, ἡ ἀνάστασις τῆς νεκρᾶς κόρης, εἶνε μέγιστο. Αὐτὰ λέει τὸ εὐαγγέλιο. Καὶ θέλω νὰ προσέξουμε ἓνα πρᾶγμα. Ἐάν ἡ ἄρρωστη γυναίκα θεραπεύθηκε καὶ ἂν τὸ κορίτσι ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν, τὰ δυὸ θαύματα ἔγιναν γιατί ἦταν στὸ μέσον ἡ **πίστις**. Στὴ γυναίκα ποὺ θεραπεύθηκε ὁ Χριστὸς εἶπε: «**Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε**». Καὶ στὸν πατέρα τοῦ κοριτσιοῦ εἶπε: «**Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται**» (Ἐ.ἀ. στ. 48 καὶ 50). Ὁ Χριστὸς ὡς ὄρο τῶν θαυμάτων θέτει τὴν πίστι. Αὐτὸ δείχνει, πόσο μεγάλο πρᾶγμα εἶνε ἡ πίστις. Κι ἅμα ἀνοίξετε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ὅλη τὴν ἀγία Γραφή, θὰ δῆτε ὅτι ἡ λέξις «πίστις» εἶνε πολὺ συχνή.

Ἀλλὰ θὰ ρωτήσετε· **τί εἶνε αὐτὴ ἡ πίστις;**

***

Τί εἶνε πίστις! Μερικὰ πράγματα, ἀδελφοί μου, τὰ νιώθουμε, μὰ δὲν μπορούμε νὰ τὰ ἐκφράσουμε. Νιώθεις π.χ. ὅτι ὑπάρχει ἀέρας, βλέπεις ὅτι κουνάει τὰ φύλλα· ἀλλὰ ποιὸς εἶδε τὸν ἀέρα; Αἰσθάνεσαι τὸν ἠλεκτρισμό, ἀγγίζεις τὸ σύρμα καὶ σὲ τινάζει· ἀλλὰ καλὰ - καλὰ οὔτε καὶ ἡ ἐπιστήμη μπορεῖ νὰ πῆ τί εἶνε ἠλεκτρισμός. Κάθεσαι πάνω στὸ φλούδι τῆς γῆς καὶ νιώθεις τὸ σεισμό, μὰ τὰ βαθύτερα αἷτια τοῦ σειμοῦ δὲν μπόρεσε κανεὶς ἀκόμη νὰ ἐξιχνιάσῃ. Ἐχει αὐτὸς ὁ κόσμος μυστήρια. **Ἐνα ἀπὸ τὰ μεγάλα μυστήρια** εἶνε καὶ ἡ πίστις. Τί εἶνε πίστις; εἶνε ῥεῦμα, ἀέρας, ἠλεκτρισμός, σεισμός; εἶνε κάτι ἀνώτερο.

Τί εἶνε πίστις! Ἐάν θέλῃς νὰ αἰσθανθῆς τὴν πίστι, ἄκουσε τί λέει ἡ Ἐκκλησία μας στὸ χερουβικό: «**Πᾶσαν ... ἀποθώμεθα μέριμναν...**». Θέλεις νὰ αἰσθανθῆς τί εἶνε ἡ πίστις, νὰ δῆς τὸ οὐράνιο φῶς; Διῶξε ἀπὸ τὸ μυαλό σου κάθε σκέψι γήινη. Μὲ τὴ σκέψι σου κάνε φτερά

καὶ πέταξε. Πέταξε πέρα ἀπ' τὸ φεγγάρι, πέρα ἀπὸ τὸν ἥλιο, πέρα ἀπὸ τὰ ἄστρα, πέρα ἀπὸ τοὺς γαλαξίες. Ἄλλ' ὅσο νὰ πετάξῃς, κάπου θὰ σταματήσῃς. Ἐκεῖ λοιπὸν ποὺ σταματοῦν οἱ πύραυλοι, ἡ ἀστρονομία, ἡ ἐπιστήμη, τὸ λογικὸ, ἐκεῖ τότε χρειάζεσαι κάτι ἄλλα φτερά, **τὰ φτερά τῆς πίστεως**. Ἡ πίστις ἔρχεται καὶ σὲ παίρνει καὶ σὲ ἀνεβάζει ψηλά, πολὺ ψηλά, κ' ἐκεῖ ἀκούς «**Ἰωαννᾶ ἐν τοῖς ὑψίστοις...**», ἀκούς τραγούδια ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων ὅπως ὁ ἅγιος Σπυρίδων, βλέπεις θρόνο πάνω στὸν ὁποῖο κάθεται αὐτὸς ὁ Θεός. Αὐτὴ εἶνε ἡ πίστις. Σοῦ δείχνει πράγματα, ποὺ οὔτε μὲ τὸ μάτι οὔτε μὲ τὸ μικροσκόπιο οὔτε μὲ τὰ ἄλλα ἐπιστημονικὰ μέσα μπορεῖς νὰ δῆς.

Μὲ τὴν πίστι ὁ ἄνθρωπος ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ὑλικὸ αὐτὸ κόσμον, ὑπάρχει κ' ἓνας ἄλλος κόσμος, ὄχι αἰσθητὸς ἀλλὰ ὑπερφυσικὸς, ἀόρατος, πνευματικὸς, ἀνώτερος κόσμος, **κόσμος αὐλῶν καὶ ἀθανάτων πνευμάτων**. Ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ὑπάρχει Θεὸς ποιητῆς «**ὄρατῶν καὶ ἀοράτων**».

Μὲ τὴν πίστι ὁ ἄνθρωπος νιώθει ἀκόμη, ὅτι **ὑπάρχει Πατέρας στοργικός**. Ἐνα «**στρουθίον**», λέει τὸ Εὐαγγέλιο, ἓνα μυρμηγκί, ἓνα φύλλο ἀπὸ τὸ δέντρο δὲν πέφτει κάτω στὴ γῆ, χωρὶς τὸ θέλημά του. «**Ἰμῶν δὲ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς πᾶσαι**» εἶνε μετρημέναι (Ματθ. 10,29-30). Τί θὰ πῆ αὐτό; Ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς μας τὶς γνωρίζει ὁ Κύριος.

Μὲ τὴν πίστι δεχόμεστε, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε ἓνας ἥλιος, **μία «τρισήλιος Θεότης**», τρεῖς ἥλιοι ἀλλὰ ἓνας ἥλιος, Πατὴρ, Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα. «**Δόξα τῇ ἀγία καὶ ὁμοουσίῳ καὶ ζωοποιῷ καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι**». «**Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος**» (θ. Λειτουργία). Τί μεγαλεῖα εἶνε αὐτά!

Μὲ τὴν πίστι ἐπίσης ὁμολογοῦμε, ὅτι τὸ δεῦτερο πρόσωπο τῆς ἀγίας Τριάδος, ὁ Κύριος

ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κατέβηκε ἐδῶ στὴ γῆ. Ὁχι ἀπλῶς ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ὡς **Θεάνθρωπος**. Περπάτησε, βαπτίσθηκε στὸν Ἰορδάνη, μάτωσε ἀπὸ ἀγκάθια, ἀπὸ καρφιά, ἀπὸ τὴν κακία τοῦ κόσμου.

Μὲ τὴν πίστι πρὸ παντὸς ὁμολογοῦμε, ὅτι **στοὺς Γολγοθᾶ θυσιάστηκε ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου** καὶ ἔχυσε τὸ ἄσπιλον αἷμα του, καὶ τὸ αἷμα αὐτὸ ἔγινε λουτρό, μέσα στοὺς ὁποῖο καθαρίζεται καὶ ἡ πιὸ ἀμαρτωλὴ ψυχὴ. «*Τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ... καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας*» (Α' Ἰω. 1,7).

Μὲ τὴν πίστι τέλος ὁμολογοῦμε, ὅτι **ὁ Χριστὸς ἀνέστη** ἔνδοξος, ἀνέβηκε στὰ οὐράνια, καὶ ὅτι θὰ ἔρθῃ πάλι μιὰ μέρα «*κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς*» (Σύμβ. πίστ. 7).

***

Αὐτὰ εἶνε τὰ θεμέλια, οἱ ρίζες τῆς ἀγίας μας πίστεως. Ἄρκει ὅμως μόνο νὰ πιστεύουμε; Αὐτά, σοῦ λέει ὁ ἄλλος, τὰ παραδέχομαι δὲν εἶμαι ἄθεος, μασόνος, χιλιαστής· ἐγὼ πιστεύω... Δὲν ἄρκει μόνο νὰ λέμε «πιστεύω». Τὸ «πιστεύω» νὰ τὸ δείξουμε μὲ μιὰ **συνέπεια** ζωῆς, νὰ τὸ ἐφαρμόσουμε μὲ ἔργα ἀγάπης.

Πιστεύεις στὴν ἀγία Τριάδα; Μὲ τὸ στόμα τὸ λές. Μὲ τὴ ζωὴ σου ὅμως δείχνεις, ὅτι **λατρεύεις ἄλλους θεοὺς** «*τοῦ αἰῶνος τούτου*» (Β' Κορ. 4,4), πού εἶνε ὁ παρᾶς ἢ μαμωνᾶς, οἱ ἡδονές, τὰ εἰδῶλα τοῦ κόσμου, αὐτὸς ὁ σατανᾶς.

Πιστεύεις στὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιὰ ὅλα; Γιατί λοιπὸν στενοχωριέσαι; **γιατί ἀπελπίζεσαι;** γιατί φοβᾶσαι; Ὁ Θεός, πού τρέφει τὰ κοράκια, θὰ θρέψῃ κ' ἐσένα. «*Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπέινασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ*» (Ψαλμ. 33,11).

Πιστεύεις ὅτι ὁ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καὶ νίκησε τὸ θάνατο; Τότε **γιατί λυπᾶσαι καὶ κλαῖς;** Γιατί κάνεις ὅπως οἱ εἰδωλολάτρες «*οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα*» (Α' Θεσ. 4,13) ἀναστάσεως;

Πιστεύεις ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε ἀγάπη; Γιατί τότε ἐσὺ **κρατᾶς μίσος;** Πιστεύεις ὅτι ὁ Θεὸς συγχωρεῖ τὸν ἀμαρτωλό; Γιατί λοιπὸν κ' ἐσὺ **δὲν συγχωρεῖς** τὸ γείτονα ἢ τὸν ἀδελφὸ σου;

Πιστεύεις ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε πάνω ἀπ' ὅλα; Γιατί τότε τὸν περιφρονεῖς, γιατί τὸν **βλαστημᾶς;** Δυστυχῶς **δὲν ὑπάρχει πίστις ἔμπρακτος.**

***

Ἀγαπητοί μου! Στὰ χρόνια αὐτὰ πού ζοῦμε τὰ κατηραμένα, πού ὁ διάβολος ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατά του νὰ ξεριζώσῃ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιὰς τὴν πίστι, **νὰ προσέξουμε πάρα πολύ.**

Γιὰ νὰ σωθῇ ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πίστι. Πίστι στοὺς Θεοὺς, πίστι στοὺς Χριστοὺς, πίστι σ' αὐτὰ πού διδάσκει ἡ Ἐκκλησία μας. Ἀλλὰ δὲν

εἴμαστε σὰν τοὺς προτεστάντες, τοὺς διαμαρτυρομένους. Ὁχι. Αὐτοὶ μόνο «πίστι» φωνάζουν. Ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι λέμε· πιστεύουμε, ἀλλὰ κοντὰ στὴν πίστι ἔχουμε καὶ τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης. «*Πίστις δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη*» (Γαλ. 5,6). Δὲν εἴμαστε οὔτε προτεστάντες οὔτε φράγκοι οὔτε χιλιασταὶ οὔτε μασόνιοι οὔτε ἄθεοι. Ἐμεῖς λέμε, ὅτι ἡ πίστις σώζει. Ποιὰ πίστις ὅμως; Πίστις πού βεβαιώνεται ἀπὸ ἔργα (βλ. Ἰακ. 2,14-26). Τὸ δέντρο τὸ καταλαβαίνει ἀπὸ τὸν καρπὸ του· ἡ λεμονιά φαίνεται ἀπὸ τὰ λεμόνια, ἡ μηλιά ἀπὸ τὰ μῆλα, ἡ ἐλιά ἀπὸ τὴν ἐλιές· καὶ ὁ Χριστιανὸς θὰ φανῇ ἀπὸ τὰ ἔργα του. Καὶ τὸ πουλί, γιὰ νὰ πετάξῃ, πρέπει νὰ ἔχη γερὰς καὶ τὴν δύο φτεροῦγες του. Ἄν ὁ κυνηγὸς χτυπήσῃ τὴν μία φτερούγα του, τὸ καημένο τὸ πουλὶ πέφτει κάτω. Μὲ μιὰ φτερούγα προσπαθεῖ, χτυπιέται κάτω στοὺς χῶμα, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ πετάξῃ. Ἔτσι κάνει καὶ ὁ διάβολος. Μᾶς χτυπάει μὲ τὰ σκάγια του πότε στὴν μία καὶ πότε στὴν ἄλλη φτερούγα, πότε στὴν πίστι καὶ πότε στὰ ἔργα, πότε στὴν ὀρθοδοξία καὶ πότε στὴν ὀρθοπραξία, καὶ δὲν μπορούμε νὰ πετάξουμε στὰ οὐράνια. Ἄς προσέξουμε **νὰ ἔχουμε πίστι ὀρθόδοξο καὶ ἔργα ἀρετῆς.**

Ἐρχεται ὥρα, κ' εἶνε ἐγγύς, πού **θὰ πέσῃ κόσκινο** πάνω στὴ γῆ. Ὅσα λέει ἡ Ἀποκάλυψις, θὰ γίνουν. Θὰ μᾶς κοσκινίσῃ ὁ διάβολος ὅπως τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ τὴ νύχτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης. «Ἐμεῖς», λέγανε, «θὰ ἤμαστε κοντὰ σου». Καὶ ὁ Χριστὸς εἶπε στὸν Πέτρο· Ἀπόψε ὁ διάβολος θὰ σᾶς κοσκινίσῃ. «*Ἰδοὺ ὁ σατανᾶς ἐξητήσατο ὑμᾶς τοῦ σιναῖσαι ὡς τὸν σῖτον...*» (Λουκ. 22,31). Μὲ μικρὰ κόσκινα μᾶς ἔχει κοσκινίσει μέχρι σήμερα· ἀλλὰ θὰ ἔρθῃ τὸ πιὸ μεγάλο κόσκινο. Καὶ τότε ἀπὸ τοὺς χίλιους Χριστιανούς, ἀδελφοί μου, ἀκοῦτε; – τὰ λένε τὰ βιβλία τοῦ Θεοῦ (βλ. Ματθ. 7,14· 22,14· Λουκ. 12,32· 13,23· 18,8· Ἰακ. 3,11· 16,9· 11,21)—, ἀπὸ τοὺς χίλιους Χριστιανούς ἕνας ἂν θὰ μείνῃ πιστὸς στοὺς Χριστοὺς! οἱ ἐνιακόσοι ἐνενήντα ἐννιά δὲν θὰ πιστεύουν πλέον τίποτε. Θὰ βλαστημᾶνε, θὰ κάνουν σὰν τὰ λυσσασμένα σκυλιὰ πού δὲν γνωρίζουν τὸ ἀφεντικό τους.

Ἀλλὰ ἐμεῖς, καὶ ἕνας ἂν μείνουμε, νὰ μείνουμε. **Καὶ ἕνας ἂν μείνῃς στὴν κοινωνία, νὰ μείνῃς.** Ὁ ἕνας θὰ νικήσῃ, αὐτὸς πού πιστεύει στοὺς Χριστοὺς. Καὶ νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ ὁ Θεός, νὰ πεθάνουμε μὲ τὴν πίστι τὴν ὀρθόδοξο καὶ ἔργα μετανοίας. Κι ὅταν φθάσῃ ἡ τελευταία ὥρα τῆς ζωῆς μας, νὰ ποῦμε· «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**